

det staar i Strid med Grundloven, men det er en Omgaelse af den, som jeg ikke tror er rigtig. Dette er, hvad jeg har at sige om de 2 Hovedbestemmelser i Udkastet. Nu staar der endelig i § 5 — og det bliver egentlig Understøttelseskassens eneste Virksomhed, det vil sige, det Gnestes, der virkelig udrebes af Understøttelseskassen, thi alt det Andet gaar, som sagt, fra Staten eller for en ringe Del fra Kommunen — at Understøttelseskassen fremdeles kan hjælpe saadanne Familier eller enkelte Personer, som ved Sygdom eller af andre Grunde er trængende — det vil med andre Ord i al Korthed sige, den kan hjælpe Trængende — og Forældre, som have Bamselighed ved at skaffe deres Børn den tilbørlige Undervisning, et Udtryk, som i øvrigt er temmelig uklart. Det er dette, der bliver tilbage som Understøttelseskassens Virksomhed, som det, den selv bidrager til. Skulde Midler Understøttelseskassen nu har dertil, er jo foreskrevet i § 2. Hvad angaar den Del af Lovudkastets Bestemmelser, der omhandles i § 5, da kan man jo selvfølgelig ikke have noget derimod at indvende, skjøndt det rigtignok er noget besynderligt ved en saadan Understøttelseskasse, at det slet ikke er gjort til Betingelse, at de Paagjældende, som skulle have Understøttelse deraf, skulle være egentlig Bærdige, uagtet det netop er dem, man væsentlig vil henvise til en saadan Understøttelse. Der staar, som sagt, kun de, der ere trængende, men det kan jo maasse være Meningen, at de skulle være værdige. Hvad dernæst angaar den Maade, hvorpaa Indtægterne for Understøttelseskassen tænkes tilveiebragte, da kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod de 5 første af de opførte Numre. Hvad det sjette angaar, da er det ganske vist, at det beror meget paa Anvendelsen; med Hensyn dertil gjælder i Sandhed det bekendte Udtryk, at Vigtigheden ligger i Anvendelsen. Med Hensyn til Bidragene af offentlige Stiftelser og Hospitaller, hvis Fundatser allerede hjemle saadan Anvendelse, er Sagen jo meget let, men hvad angaar de Stiftelser og Hospitaller, hvis Fundatser, som det paa mindre heldig Dansk hedder, kunne gives en dertil sigtende Udvidelse, da er det lidt farligt, thi det kommer an paa, hvem det er, der skal give denne Udvidelse. Jeg er bange for, at de ærede Forslagsstillere, naar de fik fat paa disse Fundatser, vist vilde finde, at en overordentlig stor Mængde af de offentlige Stiftelsers Fundatser kunde gives en dertil sigtende Udvidelse, og at de maatte vilde gaa dertil i et større Omfang end berettiget (Ufbrydelse). Ja det vilde være meget heldigt, om man kunde tilveiebringe Midler til dette Formaal, som jo er smukt, men paa den anden Side gjælder det om ikke at træde anderledes op mod saadanne Stiftelser, end det kan bestaa med deres Berettigelse. Dernæst hedder det, at Midlerne kunne tilveiebringes ved Gaver, som maatte indkomme efter eller uden Bestyrelsens

Opfordring, og ved et ligesaa stort Tilskud af Kommune- og Statskassen hver for sig som det, der indkommer efter Post 1, 3 og 7. Der har det ærede Medlem sat en Begrænsning af Kommunens Tilskud til 20 Ore pr. Individ, og har erklæret, at han var meget villig til ogsaa at sætte denne Begrænsning af Statskassens Tilskud. Jeg vil indrømme, at dette er meget rosverdigt fra det ærede Medlems Side, men jeg kan ikke negte, at jeg for mit Vedkommende sætter ikke stor Pris derpaa, thi jeg tror, at man temmelig rolig kan gaa ind paa, at hvad Staten taber ad denne Veje, skal ikke gjøre den fattig, det er nemlig kun, hvad der indkommer efter Post 1, 3 og 7; nemlig efter Numer 1 Gaver, som indkomme gennem de i Kirkerne opstillede Bøsser, det er Noget, men ikke Betydeligt; efter Numer 3, hvad der er erlægges i Anledning af Erhvervelse af Eiendom eller Næringsbevis — det er meget ubetydeligt —, og endelig efter Numer 7 Gaver, som indkomme efter eller uden Bestyrelsens Opfordring. Dette tror jeg vil blive saa godt som Intet, thi jeg antager det for at være en væsentlig og udeblivelig Følge af Bestemmelserne i § 4, hvorefter Enhver, som paa nogen Maade kan kaldes en værdig Trængende, bliver hjulpen og faar en Ret til at forlange en Hjælp af det Offentlige, uden at denne Hjælp bliver betragtet eller betegnet i nogen Maade som en Fattigunderstøttelse, jeg siger, at det vistnok vil blive en sikker Følge deraf, at den private Godgjørenhed og Lyst hos Private til at bidrage til saadanne Kasser vil blive aldeles forsvindende. En Begrænsning af Statskassens Tilskud i § 2 Nr. 8 bryder jeg mig ikke om, det skal Statskassen nok komme ud af. Der er dernæst de yderligere Tilskud af Kommunekasserne, som Sogneraadene ere berettigede til at give, og derimod vil der i og for sig Intet være at sige. Der var nu selvfølgelig mange andre Ting i dette Udkast, som vistnok kunde foranledige Bemærkninger, ligesom det i det Hele taget er meget besynderligt affattet, men dette lægger jeg nu mindre Vægt paa, thi for mit Vedkommende vil jeg ikke komme ind derpaa, fordi jeg virkelig ikke tror, at dette Udkast er egnet til at frembringe en nyttig Reform paa dette Omraade. Jeg har heller ikke saa særdeles megen Tro til, at dette Udkast vil naae til at blive ophøiet til Lov; jeg er endogsaa i nogen Tvivl om, hvorvidt det vil lykkes det at passere dette Thing i en nogenlunde forandret Skikkelse, dog det vil jo senere vise sig, men alligevel beklager jeg noget dets Fremkomst, fordi det uden at yde — forekommer det mig — noget virkelig heldigt Bidrag til Løsningen af de store Arbejdsproblemer, som bevæge Tiden, er — saa synes det mig — temmelig egnet til at tilveiebringe et Agitationsstof, som kan blive farligt.

Th. Nielsen: Jeg skal slet ikke indlade